

Светлана М. СЛИЈЕПЧЕВИЋ БЈЕЛИВУК*
Институт за српски језик САНУ
Београд

Оригинални научни рад
Примљен: 31. 12. 2024.
Прихваћен: 27. 2. 2025.

О ТЕРМИНИМА ВЕЗАНИМ ЗА ГЛАГОЛЕ У РЕЧНИКУ ЛИНГВИСТИЧКИХ ТЕРМИНА**

Предмет овог рада јесте лексикографска обрада морфолошких термина који се односе на глаголе као врсту речи у *Речнику лингвистичких термина* који је пројекат Одсека за стандардни језик Института за српски језик САНУ. Циљеви рада су: а) указати на методолошке и лексикографске поступке при одређивању и обради термина, б) показати сличности и разлике у односу на претходне лингвистичке и термилошке лексиконе и речнике. *Речник лингвистичких термина* представља најновији речник из лингвистичке терминологије и доноси новине у погледу концепције и приступа у обради лингвистичких термина, као и примену новијих истраживања, те је стога важно приказати методолошке и лексикографске приступе у обради морфолошких термина попут *глаголски род*, *глаголски вид*, *глагол* итд., те испитати да ли су на адекватан начин примењени резултати истраживања насталих у последњих неколико деценија, колико је протекло од последњих лингвистичких лексикографских публикација попут *Енциклопедијског лексикона (Српскохрватски језик)*, познатијег као *Мозаик знања* (1972), чији су уредници Асим Пецо и Живојин Станојчић, односно *Енциклопедијског рјечника лингвистичких назива* Р. Симеона (1969).

Кључне речи: српски језик, терминологија, лексикографија.

1. Увод

О неопходности систематизације и стандардизације лингвистичке терминологије на српском језику досад је било речи у многим радовима и публикацијама, и то у више наврата последњих деценија, почевши пре свега од радова објављиваних у зборницима након конференција о овој теми у оквиру Научног састанака слависта у Вукове дане, дакле, још од зборника из 1988. године, у коме је обрађена тема терминологије у теорији и пракси,

* s.slijepcevic@gmail.com; <https://orcid.org/0000-0002-9528-1970>

** Овај рад финансирало је Министарство науке, технолошког развоја и иновација Републике Србије према Уговору бр. 451-03-66/2024-03/200174, који је склопљен са Институтом за српски језик САНУ.

затим оних у периоду од 2002. до 2005. године, у којима се обрађују појединачна питања термилошке стандардизације лингвистичког описа савременог српског језика. На потребу да се изради специјални речник лингвистичке терминологије указују и резултати рада Термилошке комисије при Међународном славистичком комитету, као и студије објављене у зборнику *Српска терминологија данас* (2017). На самом почетку израде концепта, макро и микроструктуре, вођени речима В. Јовановића: „Најидеалнији, али и најсложенији пут којим би се могла спровести стандардизација лингвистичке терминологије и израдити речник лингвистичких термина јесте да се барем над кључним терминима спроведе детаљна анализа о њиховом значењу, употреби, језичкој правилности” (Јовановић 2020), уважавани су и ставови П. Милосављевића о потенцијалним тешкоћама: „Најзад, и са становишта прагматике, термини не могу да имају стабилно значење: променљив је и чинилац за кога термини имају значење: променљив је прималац. Практично нема два потпуно иста примаоца, па не може да буде ни два потпуно иста значења истог термина” (Милосављевић 1988: 41). То су били разлози да се ужи терминосистеми у оквиру лингвистике обрађују по категоријалном принципу центар-периферија, те да се с временом допуњују. Општи критеријуми за избор како одредница, тако и примера, такође су успостављени на основу досадашње литературе, а тичу се фреквентности, прецизности, објективности, економичности, али и естетичности када је реч о репрезентативним примерима којима се илуструју одређене појаве (Ломпар 2003).

Речник лингвистичких термина (РЛТ)¹ и *Појмовник српских лингвистичких термина* (ПСЛТ)² два су нова лингвистичка термилошка речника, чији су аутори сарадници Института за српски језик САНУ, а резултат су рада на пројекту *Израда речника лингвистичких термина*, који је покренут у оквиру Одсека за стандардни језик Института. У питању су ретке публикације у српистичкој литератури које су у целости посвећене попису и опису инвентара лингвистичких термина, при чему се полази од централних, језгрених термина за уже терминосистеме, који се једном годишње допуњују како би се постигао циљ: свеобухватан лингвистички термилошки речник. Пројекат *Израда речника лингвистичких термина* започет је 2021. године са циљем да се направи савремени специјални академски речник – лексикографско дело какво српској лингвистици и домаћој терминографији већ готово пола века недостаје, о чему је већ истицано у бројним радовима (в. нпр. Драгићевић 2003, Јовановић 2017а, Левушкина/Јовановић 2020). Премда се, концепцијски гледано, као и у погледу обрађених термина, РЛТ и ПСЛТ умногоме разликују³, оба ова дела, са аспекта типологије речника, могу се одредити као

¹ РЛТ – електронска база, тј. онлајн-речник у издању Института за српски језик САНУ – доступан на сајту <https://www.lingvistickitermini.rs/>.

² ПСЛТ – штампани приручник у издању издавачке куће Прометеј, 2023.

³ Детаљније о концепцији РЛТ као електронског речника и пилот-пројекта у оквиру великог вишегодишњег пројекта *Израда речника лингвистичких термина*, в. у Предговору уредника (Слијепчевић Бјеливук, доступно на <https://www.lingvistickitermini.rs/predgovor/>), а о решењима примењеним у ПСЛТ као штампаном приручнику в. ПСЛТ, 7–10, као и у Слијепчевић Бјеливук 2022.

савремени специјални академски термилошки речници, у којима су пописане и описане специјалне јединице и појмови карактеристични за српску лингвистику, и то кључни лингвистички термини који су заживели у србистици, при чему је *Речник лингвистичких термина* у електронском издању и допуњује се интензивно (Слијепчевић Бјеливук, Предговор РЛТ). Засад овај РЛТ обухвата следеће области: општелингвистичке термине, акцентологију, дериватологију, дијалектологију, историју језика и етимологију, лексикологију, основне термине из морфологије, ономастику, правопис, основне термине из синтаксе и стилистике, основне термине из фонетике и фразеологије. Оба лексикографска дела представљају резултат рада истог ауторског тима, који се, такође, из године у годину проширује, с обзиром на проширивање и тематских области које обухвата. Сви термини су етимолошки рашчитани, а извори су, тамо где је могуће, у електронском издању интегрисани одговарајућом повезнициом.

Предмет овог рада јесте лексикографска обрада морфолошких термина који се односе на глаголе као врсту речи у *Речнику лингвистичких термина*. Циљеви рада су: а) указати на методолошке и лексикографске поступке при одређивању и обради термина, б) показати сличности и разлике у односу на претходне лингвистичке и термилошке лексиконе и речнике. *Речник лингвистичких термина*, како је истакнуто, представља најновији речник из лингвистичке терминологије и доноси новине у погледу концепције и приступа у обради лингвистичких термина, као и примену новијих истраживања, те је стога важно приказати методолошке и лексикографске приступе у обради морфолошких термина попут *глаголски вид*, *глагол*, (*глаголска*) *основа*, *глаголски род* итд., те испитати да ли су на адекватан начин примењени резултати истраживања насталих у последњих неколико деценија, колико је протекло од последњих лингвистичких лексикографских публикација попут *Енциклопедијског лексикона (Српскохрватски језик)*, познатијег као *Мозаик знања* (1972), чији су уредници Асим Пецо и Живојин Станојчић, односно *Енциклопедијског рјечника лингвистичких назива* Р. Симеона (1969).

Уз то, кроз илустративне примере лексикографских решења примењених у дефинисању појмова који су у фокусу, у раду се презентује иновативност у самој обради термина, проистекла из нових истраживачких увида о тим појмовима. Коначно, у овим двама лексикографским приручницима, а нарочито кроз поређење са постојећим речницима истог типа, може се пратити развој научне мисли у србистици последњих неколико деценија, као и уобличавање дериватологије, морфологије, али и аспектологије као нове лингвистичке дисциплине.

2. Анализа

У *Речнику лингвистичких термина* тренутно се налазе 52 термина означена као морфолошки (напомињено да су термини организовани и тематски и азбучно, те да је могуће пратити и термине који припадају и двама терми-

носистемама, попут поменуте *основе*), од којих се директно или индиректно на глаголску врсту речи односе следећи: *глагол, конјугација, основа, глаголски вид, једнина, лице, морфолошка категорија, основни облик, помоћни глагол, променљиве речи, број, глаголски облик, множина, парадигма, род, флексија, двојина, пасив, актив, дефективност*. Овде у обзир не узимамо синтаксичке и дериватолошке термине. У *Појмовнику српских лингвистичких термина* ова листа термина изгледа другачије, наведеним се додаје систем глаголских облика: *аорист, глаголски прилог прошли, глаголски прилог садашњи, императив, имперфекат, инфинитив, перфекат, плусквамперфекат, потенцијал, презент, радни глаголски придев, трпни глаголски придев, футур други, футур први*.

Када је реч о самој структури појединачне одреднице унутар речника, обавезни елементи су етимолошки податак (када га има), појмовно одређење и синонимни део (на овај начин обухваћени су мање заступљени термини), потом факултативни: типологија, класификација и однос према сродним терминима, а затим поново обавезни делови: примери, испоређења и тематска област.

Микроструктура за ово истраживање посматраних термина у РЛТ и Појмовника доследна је када је реч о лексикографској обради: најпре долази етимолошки податак, а након појмовног одређења, следи типологија, а онда и дискусија (нарочито у односу на традиционалну литературу), поткрепљено примерима. Увидом у обраду термина *основа* може се указати на промене условљене новијим истраживањима:

глаголска основа заједнички део свих морфолошких облика у конјугацији који претходи наставцима за облик глагола; граматичка основа глагола. За разлику од облика именских речи, који настају од једне граматичке основе, глаголи разликују две граматичке основе: *инфинитивну* (аористну, која се понекад назива и перфекатска) и *презентску*. Додавањем наставка на ове основе творе се прости глаголски облици: лични (презент, аорист, имперфекат, императив) и нелични (инфинитив, радни глаголски придев, трпни глаголски придев, глаголски прилог прошли, глаголски прилог садашњи).

Управо је део који доноси неку врсту дискусије истичући комбиновање дијахроног и синхроног приступа и највреднији:

У литератури се најчешће наводи да се презентска основа добија одбијањем наставка за 1. лице множине презента *-мо* (нпр. *читамо* > чита-; *знамо* > зна-; *бринемо* > брине-; *печемо* > пече-; *носимо* > носи-), или наставка за друго лице *-ш* (чита-ш; зна-ш; брине-ш; пече-ш; носи-ш), или пак одбијањем личног наставка презента било ког лица. Презентска основа се заиста може добити из било ког лица презента одбијањем његовог наставка, осим из 3. лица множине. Како показује Стакић (2020: 56–59), из 3. лица множине презента са завршцима *-у* и *-е*, на синхронизмом плану, може се издвојити само *окрњена презентска основа*, која је без крајњег вокала (нпр. [они] брин-у наспрам [ми] брине-мо; [они] пек-у наспрам [ми] пече-мо; [они] нос-е наспрам [ми] носи-мо), док се *пуна презентска основа* издваја из 3. лица множине презента (са наставком *-ју*) само код глагола са основама на *-а* (глаголи V Стевановићеве врсте; нпр. [они] чита-ју наспрам [ми] чита-мо). Објашњење за окрњену презентску основу налази се у далекој језичкој прошлости: у облику 3. лица множине презента извршиле су се гласовне промене услед којих су се некадашњи вокалски наставак презентске основе и део старог (праиндоевропског) наставка за 3. лице множине презента слили у данашње завршетке 3. лица множине *-у* (*тресу, ору, брину, чују, пеку*) и *-е* (*носе, виде*). Због тога, „мора се говорити о *пуној* презентској основи, која се увек завршава на вокал и о *окрњеној* презентској основи (или о *аломорфу*

презентске основе) – без крајњег вокала” (Стакић 2020: 430). Од презентске основе (пуне или окрћене) творе се: презент (*напише-мо; напиш-у*), императив (*крени*) и глаголски прилог садашњи (*пиш-ући*).

Истицање новијих резултата наставља се следећим:

Једна од кључних новина у истраживањима глаголских основа М. Стакића, у односу на досадашња учења, јесте да се ниједан глаголски облик не може градити од обеју основа, тј. да се сви прости глаголски облици граде или од презентске или од инфинитивне основе (односно од њихових аломорфа).

Презентска и инфинитивна основа истог глагола увек имају исто значење и истог су глаголског вида, али се формално увек разликују. Тврђења да су код неких глагола инфинитивна и презентска основа једнаке очито не уважавају разлику у њиховом акценатском лику (на пример, инфинитивна основа глагола *носити* гласи *но̀си-*, а презентска основа *но̀сиј-*; инфинитивна основа глагола *читати* гласи *чи́та-*, а презентска основа *чи́тај-*).

Сличан принцип истицања разликовних погледа на одређену појаву уочава се и у одредници *род*, под *глаголски род*:

У новијој литератури спомињу се и тзв. *апсолутно-повратни глаголи*. Код њих се као критеријум не јавља семантика глагола, него само чињеница да овакви глаголи наспрам себе немају одговарајући глагол без морфеме *се* (нпр. *бојати се, дивити се, кајати се, надати се, одморити се, одмарати се, смејати се*).

На овај се начин истовремено с другачијим погледима уводе и новији термини, али им се и статус у хијерархији постојећих одређује тиме што се не издвајају посебно као нове одреднице.

Одредница *глаголски облик* доноси систематичну типологију глаголских облика према различитим критеријумима, узимајући у обзир готово све помињане у србистичкој литератури: од функционалног, преко класификационих и морфосинтаксичких категорија попут гл. вида, рода, темпоралности, модуса, до односа момента вршења радње према моменту референције. Оваквим обухватом, илустрованим примерима за сваку појаву, добија се целовит пресек стања и погледа на систем глаголских облика у временском опсегу од Белићевих преко Стевановићевих ставова до погледа данашњих истраживача попут М. Стакића, А. Јањушевић Оливери, М. Спасојевић, М. Ајџановића итд. Сличан приступ обезбеђен је при обради одреднице *глаголски вид*. У оквиру овог речничког чланка сугерише се разлика у односу на претходна изучавања, изнета у постојећим лексикографским и терминографским публикацијама:

Новија истраживања видских парњака показала су да не постоји потпуна семантичка подударност између глагола који чине видски пар. Распрострањено је схватање да је у видском пару перфективни члан маркиран, а имперфективни немаркиран јер га карактерише одсуство обележја иманентних перфективном члану, мада у лингвистици постоје и другачија мишљења. Постоје и глаголи без видског парњака: *perfectivum tantum* (*ганути, награбусити, унесрећити*) и *imperfectivum tantum* (*имати, морати, моћи*). Иако се, према традиционалној граматици, вид сматра морфолошком категоријом (изражава се морфемама), поједини аспектолози посматрају ову категорију (и) као творбену, лексичко-твор-

бену, лексичко-семантичку, синтаксичку и др. Како не постоји јединствено поимање ове категорије у лингвистици, *г. в.* предмет је проучавања различитих дисциплина (морфологије, творбе речи, синтаксе, семантике, прагматике). Категорији глаголског вида блиска је категорија акционалности (нем. Aktionsart), о чему сведочи издавање видских ликова или подвидова у традиционалној српској граматичкој (почетносвршени, завршносвршени, учестали глаголи и др.), односно нераздвајање и испреплетеност видских и акционалних значења.

Затим, издаваја се обрада термина *глаголски прилог прошли* како би се показао полуенциклопедијски карактер у приступу, уз уважавање досадашњих, али и додавање нових резултата србистичких истраживања. У фокус најпре стављамо део који се тиче нормативности и коментара везаних за употребу:

У литератури се наводи да се облици глаголског прилога прошлог граде од свршених глагола. Премда нема никакве сметње у творби глаголског прилога прошлог и од несвршених глагола (*чекавши–сачекавши*), такви примери употребе обично се сматрају нестандартним (*Осјећајући се добро*, Андропов је одлучио да се прошета по шуми (Време 1997, бр. 434 (Николић 2009))).

Овоме се додаје и следеће:

Дублетне форме постоје код свршених глагола који испред *-ну* у облику инфинитива имају сугласник, на пример: *дигнувши* и *дигавши* (од *дигнути* и *дићи*), *макнувши* и *макавши* (од *макнути* и *маћи*), *натегнувши* и *натегавши* (од *натегнути* и *натећи*), *цркнувши* и *цркавши* (од *цркнути* и *црћи*) итд. Од свршених глагола који испред *-ну* имају сугласник граде се и дублетне форме радног глаголског придева и аориста (Стакић 2018).

Када је реч о употреби, налазимо следеће:

Партиципска употреба глаголског прилога прошлог, као део језичког наслеђа пре Букове реформе, данас је ограничена углавном на текстове српског православног богословља (Он је примио на Себе сву *сакрешивицу* природу, да би све исцелио (Ј. Поповић, у: Јовановић 2017)).

Као посебну предност РЛТ треба издвојити и истицање литературе на крају сваке одреднице, при чему се наводи додатна литература, она која је разликовна у односу на почетне изворе, који су укључивали следеће: *Enciklopedijski leksikon. Srpskohrvatski jezik* (ur. Asim Peco, Živojin Stanojčić, 1972), *Енциклопедијски речник модерне лингвистике* Дејвида Кристала (1988), *Граматички и лингвистички појмовник* Милице Радовић Тешић (2011), *Речник САНУ* и *Речник МС* и др.; *Граматика српског језика* Живојина Станојчића и Љубомира Поповића, *Нормативна граматика српског језика* Предрага Пипера и Ивана Клајна, *Синтакса савременог српског језика: проста реченица* (у редакцији Милке Ивић), *Синтакса сложене реченице у савременом српском језику* (у редакцији Предрага Пипера) и др. Важно је рећи да се извори не ограничавају само на српске већ и шире, славистичке кругове, попут, рецимо, коришћења платформе iSybislaw.

3. Закључна разматрања

У овом раду показали смо лексикографску обраду и методолошки приступ терминима који се односе на глаголе на примеру *Речника лингвистичких термина* како бисмо испитали усклађеност нових и новијих истраживања са традиционалним, указали на комплексност у приступу појмовним одређењима, као и у селекцији литературе при састављању речничког чланка у специјалном академском речнику. Анализа показује да је систем глаголских облика и термина који се односи на глаголе представљен детаљно, а сваки чланак је готово једнообразно конципиран: после општеприхваћеног термина као одреднице, наводи се основна употреба облика, потом грађење, описује синтаксичка употреба, а наглашава се и нормативни аспект када је реч о глаголским облицима, док се код категорија попут вида, рода, основе, наводи класификација према различитим критеријумима, додају се поткритеријуми тамо где је неопходно, а свака се појава илуструје репрезентативним примерима. На крају сваког чланка, готово увек, налази се додатна литература. За сваки глаголски облик разматрана су појединачно терминолошка, развојна, морфолошка (флексивна), синтаксичка, семантичка, нормативна и стилистичка питања која се за њега везују. Неопходно је истаћи да има делова речничког чланка који се морају ревидирати: они који се тичу синтаксичког и стилистичког аспекта, те су то правци у којима се овај тип речника мора и може развијати.

Имајући у виду перманентан развој науке о језику, како у словенском свету тако и код нас, те нове лингвистичке теорије које су обележиле половину века протеклу од последњег лингвистичког лексикона, могло се очекивати да су се у срединама у којима су заживеле нове теорије почели употребљавати и преводити бројни нови лингвистички термини, што се и догодило у домаћој науци о језику начелно, а овај процес каткад је за последицу имао и неуједначеност употребе одређених термина, дивергентност појединачних јединица унутар терминосистема, њихово различито превођење и адаптацију у разним лингвистичким (универзитетским) центрима. Уз то, чињеница да су се лексикологија и дериватологија у србици почеле формирати као посебне дисциплине тек од 70-их година XX века додатно је допринела другачијем разумевању и тумачењу постојећих појмова, а тиме је задатак уобличавања лингвистичког терминосистема постао комплекснији и изазовнији у подухватима оваквог типа.

Извори

- ПСЛТ: С. Слијепчевић Бјеливук (ур.), *Појмовник српских лингвистичких термина*, Нови Сад: Прометеј, 2023.
- РЛТ: С. Слијепчевић Бјеливук (ур.), *Речник лингвистичких термина*, Београд: Институт за српски језик САНУ. <<https://www.lingvistickitermini.rs>>.

ЛИТЕРАТУРА

- Драгићевић 2003:** Р. Драгићевић, Лексикологија у Енциклопедијском лексикону Мозаик знања – српскохрватски језик, *Научни састанак слависта у Вукове дане*, 32/3, 71–87.
- Јовановић 2017а:** В. Јовановић, Терминолошки речници, у: М. Тешић, Р. Драгићевић, Н. Ивановић (ур.), *Српска лексикографија од Вука до данас*, Београд: Српска академија наука и уметности, 189–202.
- Јовановић 2017б:** В. Јовановић, Српска терминологија у Речнику словенске лингвистичке терминологије из угла савременог стања српске лингвистике, у: П. Пипер, В. Јовановић (ур.), *Словенска терминологија данас*, Београд: Српска академија наука и уметности, Институт за српски језик САНУ, 253–265.
- Јовановић 2018а:** В. Јовановић, Српска терминологија крајем XX и почетком XXI века (теоријски и практични домени истраживања), у: В. Иващенко (ур.), *Слов'янське термінознавство кінця XX – початку XXI століть*, Колективна монографія членів Термінологічної комісії при Міжнародному комітеті славистів, Київ, 287–305.
- Јовановић 2018б:** В. Јовановић, Полисемија термина у описном тезаурусном речнику (из угла српске теоријске и практичне лексикографије), *Вісник Термінологічної комісії при МКС = Вестник Терминологической комиссии при МКС = Bulletin of the Terminology Commission under ICSS*, 2, Київ, 92–106.
- Јовановић 2020:** В. Јовановић, Електронска форма Речника САНУ као извор за израду речника српске лингвистичке терминологије, *Rasprave*, 46/2, Zagreb, 717–731.
- Кристал 1988:** D. Kristal, *Enciklopedijski rečnik moderne lingvistike*, Београд: Nolit.
- Левушкина/Јовановић 2018:** Р. Левушкина, В. Јовановић, Терминолошки речници на српском језику и у српској лингвистици крајем 20. и почетком 21. века, у: В. Иващенко (ур.), *Слов'янське термінознавство кінця XX – початку XXI століть*, Колективна монографія членів Термінологічної комісії при Міжнародному комітеті славистів, Київ, 529–543.
- Ломпар 2003:** В. Ломпар, Значај појединачних примера за дефинисање језичких појмова, *Научни састанак слависта у Вукове дане*, 33/3, 47–54.
- Милосављевић 1988:** П. Милосављевић, Терминологија и семиологија, *Научни састанак слависта у Вукове дане*, 18/1, 39–44.
- Пецо/Станојчић 1972:** А. Песо, Ž. Stanojčić (ур.), *Enciklopedijski leksikon – Mozaik znanja. Srpskohrvatski jezik*, Београд: Interpress.
- Пипер и др. 2005:** М. Ивић (ред.), П. Пипер, И. Антонић, В. Ружић, С. Танасић, Љ. Поповић, Б. Тошовић, *Синтакса савременог српског језика: проста реченица*, Београд: Институт за српски језик САНУ, Београдска књига – Нови Сад: Матица српска.
- Пипер/Клајн 2013:** П. Пипер, И. Клајн, *Нормативна граматика српског језика*, Нови Сад: Матица српска.

- Пипер и др. 2018:** П. Пипер (ред.), М. Алановић, С. Павловић, И. Антонић, Д. Војводић, Љ. Поповић, С. Танасић, Б. Марић, М. Николић, *Синтакса сложене реченице у савременом српском језику*, Нови Сад: Матица српска – Београд: Институт за српски језик САНУ.
- Радовић Тешић 2011:** М. Радовић Тешић, *Граматички и лингвистички појмовник*, Београд: Учитељски факултет.
- РМС:** *Речник српскохрватског књижевног језика*, I–VI, Нови Сад: Матица српска, 1967–1978.
- РСАНУ:** *Речник српскохрватског књижевног и народног језика*, Београд: Српска академија наука и уметности, 1959–.
- РСЈ:** *Речник српског језика*, Нови Сад: Матица српска, 2007.
- Симеон 1969:** R. Simeon, *Enciklopedijski rječnik lingvističkih naziva*, Zagreb: Matica hrvatska.
- Станојчић/Поповић 2003:** Ж. Станојчић, Љ. Поповић, *Граматика српског језика*, Београд: Завод за уџбенике.

Додатна литература

- Ајџановић 2022:** М. Ајџановић, *Стандардни српски језик 2: морфологија*, Нови Сад: Филозофски факултет.
- Ђуровић 2015:** С. Ђуровић, *Укриштање глаголских врста*, Крагујевац: ФИЛУМ.
- Јовановић 2017:** В. Јовановић, Партиципска образовања на -ћи и -вши у савременим текстовима српског православног богословља, *Зборник Матице српске за филологију и лингвистику*, LX/1, 87–102.
- Клајн 2003:** И. Клајн, *Творба речи у савременом српском језику. Део 2, Суфиксација и конверзија*, Београд: Завод за уџбенике и наставна средства, Институт за српски језик САНУ; Нови Сад: Матица српска.
- Николић 2009:** М. Николић, Творба глаголског прилога прошлог у српском књижевном језику, *Наш језик*, XL/1–4, 13–23.
- Стакић 2018:** М. Стакић, Морфолошки дублети глаголских облика од инфинитивне основе, *Српски језик*, XXIII, 283–303.
- Стакић 2020:** М. Стакић, *Српски глаголски облици данас*, Београд: Јасен.
- Стевановић 1989:** М. Стевановић, *Савремени српскохрватски језик II*, Београд: Научна књига.

Svetlana M. Slijepčević Bjelivuk

ON TERMS RELATED TO VERBS IN THE DICTIONARY OF
LINGUISTIC TERMS

Summary

The subject of this paper is the lexicographic treatment of morphological terms related to verbs as a part of speech in the *Dictionary of Linguistic Terms*. The objectives of the paper are: a) to highlight the methodological and lexicographic procedures in defining and processing terms, and b) to show similarities and differences in comparison to previous linguistic and terminological lexicons and dictionaries. The *Dictionary of Linguistic Terms* represents the latest dictionary in linguistic terminography, introducing innovations in terms of concept and approach to the treatment of linguistic terms, as well as the application of recent research. Therefore, it is important to present the methodological and lexicographic approaches in the processing of morphological terms such as verbal voice, verbal aspect, verb, aspect, etc., and to examine whether the results of research conducted over the past few decades have been adequately applied.

Keywords: Serbian language, terminology, lexicography.